

Reaali Poiss

TALLINNA REALKOOLI AJALEHT

NUMBER 2 (66) OKTOOBER - DETSEMBER 2006

Kuidas saada Reaali märki ja kogemust omaette

Meenutades 10. novembri sündmusi, on nii mõndagi mu mälust hajunud. Läbi terve päeva inimesi kui udusulgi kandnud elevus, mis õhtul ühe imetlusväärse peoga kulmineerus, on kadunud, kuid meie veel ei ole. Meil on märgid ja võib-olla ka mõni situatsioon, mõni mõttevälgatus, tüdruk või poiss, kes tahtmatult sellele õhtule mõtlema paneb. Ma avan sahtli ja selles on žiletiterade, kingapaelte, joonlaudade ja aspiriinitablettide vahel kandiliste tiivadega märk, mille keskele on justkui templiga löödud kolm numbrit – üks, kaks ja kaks. See on minu pilet vilistlaste õhtutele, kadunud klassikaaslaste mälestustesse ja täiskasvanulikkuse imemaailma.

Koolis ma ei käinud. Ma ei tea, kes sellega hakkama sai, kuid kellelgi õnnestus lobitöö õpetajatega ideaalselt. Mu e-kooli kontol ei olnud ühtegi "p" tähte. Kui ma unise peaga brauseri pliks-plaks nuppu otsisin, meenus mulle äkitselt, et tegemist on mu hinnete, mitte loteriiga. Milline ootamatu mõistmine. Viibides sõbranna X pool, koos paralleelklassivennaga Z, oli kell sealmaal, et hankida endale hommikusöök, pudel Nestead ja mõned päiklid. Sellega sai tegeletud kiiresti, et jõuda õigeaegselt elutähtsale aktusele, kuhu hilinimine võis maksta selle vähesegi hea maine, mis koolipere ees kahe aasta jooksul saavutatud oli. Loomulikult teadsin ma, et klassivend M siseneb saali siis, kui pooled meie klassi märgid on juba jagatud. See tegi mulle hiiglama nalja. Z nõustus.

Ikka veel kergelt uimane kaheteistkümneminutilise unelemisest, said riided ki-

irelt garderoobi visatud, tukk kammiga sirgeks lükatud ning trepist üles liikudes väikestest eluohtlikest viienda klassi poistestki kõrvale põigeldud. Tee viis esimese korruse muusikaklassi, kus mulle ja mõningatele kaasõpilastele jagati viimaseid juhtnööre järgmisel nädalal algavaks rebaste nädalaks. Instruksioonid olid selged, piisav loominguine vabadus oma võimutäiuse rakendamisel oli olemas ning võis heaga minna omandama seda viimast juriidilist eeldust retsimisõiguse saamiseks – märki. Ma sisenesin oma klassiga riburada aulasse, mis oli täis akadeemilisi riideesemeid ja mitte nii akadeemilisi näoilmeid. Neid jagus igasuguseid, totaalselt masendunute täiesti ekstaatilisteni. "Olgu see kiire ja valutu," mõtlesin ma end kahe jõulise klassivenna vahele kitsale toolile litsudes, kuid ei mõelnud seda eriti tõsiselt. Tegelikult oli mul hea meel vaadata veel kord ükshaaval üle iga inimene oma lennust, plaksutades neile nagu estraadiartistidele. Hea meel oli ka kuulata direktori, õpetaja Luugi ja klassivenna P ülevaid kõnesid. Mulle meeldivad kõned. Rohkem tööd kõrvadele kui silmadele.

Ja märgi sain minagi rinda, ehkki ma ei taha teada, milline ma seal rahvahulga ees välja nägin. Väga pikk ja väga närviline ilmselt. See närv oleks peaaegu mulle saatulikuluks saanud, andes lennu poolt märgi armastatud õpetaja Kangrole. Mingisuguse jumalime läbi püsisid mu käed aga paigal, nõel läks läbi revääri ja märk ei lagunenu koost. Pange tähele, see on õrn reliikvia.

Kauni aktuse lõpu ja õhtuse peo alguse vahel on eikel-

legimaa. Toimus ajanihe, kell oli kaheksa ja ma seisin aulas, kus märkimisväärne osa gümnaasiumist juba kaks tundi Olav Ehala & Co järgi tantsu lõonud olid. Õhus oli tunda Frank Sinatrat, Buddy Hollyt, glamuuri, tvisti ja šeiki. Poisid olid uhked ja tüdrukud ilusad. Oleks ju võinud mõne valsi või tša-tša tantsida, tammuda ennatsalgavalt põhisammu ja teha head nägu, kuid selleks ei olnud ma seal. Olin seal, et end hästi tunda, sõpradega lobiseda ja lunastada lõplikult välja see, mis mulle juba kätte oli antud. Sõbranna X kandis ilusat kleiti. Kell üheksa pidin ma sellelt aga pilgu pöörama, sest lahti läks meeletu kaos, inimeste liikumine muutus kiireks ja mõistetamatuks ning ma ei leidnud muud väljapääsu, kui nendega kaasa minna ning hüüda sõnu, mis nooremad peolviibijad koheselt majast välja kihutas. Uskumatu.

Tulid toostid. Õeldi sõnu, millest nii mõnedki ehk eluks ajaks meelde jäävad. Joodi ühisest karikast ja õhkkond oli taotletult tseremoniaalne. Muuseas olid ka toidud väga head. Seejärel veetsin väikese pausi ühes kooli paljudest rahulikemast nurgakestest, pelgupaikadest sadadele rahututele hingedele läbi aastate. Kui ma viimaks julgesin jälle saali kiigata, täitisid kogu ruumi ürgsed helid ja loomalik trampimine. Algasid hõimutantsud, vanim Realkooli vanadest traditsioonidest. Lõpuks võttis vaikus maad ja tuli lunastamise aeg. Mida aga selleks tegema peab, jätan siinkohal mainimata. Tuleb igaühel kord see aeg.

Viimaks oli mu käes raske märgikimp ning ma võisin

Täna lehes:

Kuidas reaallikad jalgpalli mängisid

Täiendused meie füüsikaridades...

lk. 2

***

Sõrmusteklubi sai jälle suuremaks

124. lend mütsistatud

Gümnaasiumimuljeid

lk. 3

***

Rebane, kiletatult ja küüslauguga palun!

lk. 4

***

Päev õpetajana

Omaloomingut gümnaasiumist

lk. 5

***

Armastus kooliseinte vahel?

lk. 6

need ükshaaval auväärsetele omanikele kätte jaotada, samal ajal kui me aegsasti sööklasse tordile suundusime. Oli tunda üleüldist kergendustunnet. Z, X, A, B, ja C andsid märku varaseks lahukumiseks. Ja kui me viimaks külma õhtusse astusime, ei teadnudki me veel esialgu, mis edasi saab. Kuid edasi ta läks, ja kui ma järgmisel hetkel silmad avasin keerlesid mu ümber noored kuused, soojad südamed ja Saku alev. Hea õhtu.

Artur Sanglepp

Kuidas reaalikad jalgpalli mängisid

Kõik algas sellest, et üks päev tuli Hindrek Oks minu juurde ja teatas järjekordselt koolidevahelisest gümnaasiumipoiste jalgpallivõistlusest. Mehe silmad olid särtsu täis. Ta uskus väga kõvasti, et me suudame millegi väga suurega hakkama saada. Meie ootused olid veidi madalamad, sest usinaid trennipoisse meil nii palju pole, kui näiteks jalkajumalatel Ühisgümnaasiumist, aga see selleks...

Esimesed 2 mängu osutusid kergeteks võitudeks: 6-0 ja 8-0. 3. mäng sihvka-poistega juhtus olema raskem ning Kesklinna Vene Gümnaasium sai meile isegi värava sisse, aga see oli ka viinahaisuga kohtuniku poolt loetud suluseisust. Edasi tuli meie vastaseks Prantsuse Lütseum. Võitsime 4-0. Midagi erilist mängust pole meelde jäänud peale selle, et see toimus ajalookonverentsi ajal ja kõigil oli tõesti nii kahju, et me pidime puuduma nii erakordselt huvitavast üritusest. Kesklinna finaali juhtus olema tasavägine täpselt 47 sekundit. Just niipalju oli vaja meil skoori avamiseks. Kokkuvõttes jäi seis 5-1. Tahaksin veel tervitada Henri Anieri. Tema erakordselt hästi sooritatud «pete» jääb Reaali mängijatele ja kohalolnud publikule hästi meelde. Nii tulimegi kesklinna

meistriteks.

Järgmisteks vastasteks olid juba veidi tugevamad koolid. Esimesed raskused tekkisid Väike-Õismäe Gümnaasiumiga mängides: mannetu mäng ja värv viimasel sekundil andsid meile vaid viigipunkti. Õiglane oleks lisada, et see löödi meile suluseisust. Kohtunik perekonnanimega Monakov oli lausa kohutav ning millegi pärast oli temal eriline «armastus» meie kooli vastu. Pärast mängu Väike-Õismäega täitusid kõigi ühised soovid ning järgmised kohtumised vilistasid teised inimesed ja palju kvaliteetsemalt. Siis oli kogu turniiri parim esitus meie poolt. Reaalkool kohtus Rocca al Marega ning võitis 4-1. Super mäng, keskmisest rohkem pealtvaatajaid ning kiilakas kohtunik tagasid meile kokkuvõttes edasipääsu finaalmängudele.

Finaalmängudega oli nii nagu ta oli. 0-1 Mustamäe Saksa gümnaasiumilt, 1-4 Ranniku gümnaasiumilt ning 0-5 Ühisgümnaasiumilt ning 4. koht. Seejuures tahaks mainida Ranniku gümnaasiumit. Mida arvate teie inimestest, kes tekitavad mängus vastastele MEELEGA vigastusi ja siis naeravad järgi, ega sellised mehed väga korras omadega pole. Aga tühja nendest Kopli kepka-poistest. Järgnevad aastad on alati võimalik uuesti ja paremini proovida, selleks aga oleks vaja rohkem toetust kooli

poolt. Täiesti masendav on finaalmängude ajal tunda end kooli poolt heidetuna. Meie peame sama nälgaselt võidu järgi janunema kui üks valgevenelane toidu järgi; vigastusi saama kooli nimel ja kool ei või elemendaarselt toetada meid. Ja siin ei ole süüdi õpilased, keda nagunii tundide ajast õpetajad ära ei lase, vaid tekib küsimus juhtkonnale: Kas tõesti ei ole võimalik kuidagi organiseerida (või vähemalt proovida) sellist toetust nagu ta oli korvpalli mängu ajal? Ma saan aru, et saal on soojem ja korvpall on meie koolis populaarsem, aga ikkagi proovida ju võiks.

Positiivsest küljest jäi aga meelde kogu publik, kes meid rasketel aegadel toetas. Suur tänu neile. Muidugi on ka kõigil hea meel, et Henrik sai lõpuks oma «kauglöövide foobiast» lahti. Ja muidugi jääb kõigil meelde Tõnismäe Reaalkooli vasakpoolkaitsese oma roosade lühikeste pükstega ja sõjaväe kepkaga, mida ta nurgalöövide ajal ära võttis.

Võistkonnas olid: Vahur, Priit, Kristo(12a); Andre, Kristo(12b); Henrik, Ragnar, Kaarel(11b); Kristo(10c); Martti, Kristjan, Martin, Ivan(10c); Henri, Markus(9b); Jürgen, Hardi(9c); Erkki(8c) ja Hannes(7)

Ivan Spol

Reaali Poiss
soovib õnne!

3.okt	Marelle Silland
6.okt	Villu Raja
10.okt	Lilian Kravtzenko
17.okt	Nora Mals
19.okt	Igor Kaasik
23.okt	Irene Pukk
25.okt	Tiia Luuk
31.okt	Piret Otsa
1.nov	Aita Ottson
12.nov	Ene Saar
14.nov	Toomas Toomra
20.nov	Tairi Tamme-Amjärv
22.nov	Piret Karu
28.nov	Mõttus Anu
1.dets	Erkki Otsman
2.dets	Reet Libe
3.dets	Mai Gross
9.dets	Andrus Kangro
10.dets	Anu Ermann
11.dets	Mart Kuurme
15.dets	Kai Anier
23.dets	Lehte Järve

Täiendused meie füüsikaridades...

Sel aastal on Tallinna Reaalkooli tulnud jälle mitu uut õpetajat. Oktoobris tegi Reaali Poiss intervjuu uue füüsika-õpetajaga – esimese naissoost füüsika õpetajaga üle mitmete aastate.

Nimi: Reina Henn

Sünniaeg: 2. august 1979

Pärit: Viljandist, Tartut olen pikka aega koduks pidanud.

Mis koolis ise käisite? Viljandi Jakobsoni (Carl Robert Jakobsoni gümnaasium – toimetuse), leidsime just paari õpetajaga, et meil on Jakobsoni vilistlaste tuumik.

Mida te praegu kooli kõrvalt teete?

Suhtlen sõpradega, eriti mõnus on rabas käia.

Mis koolis te enne õpetanud olete?

Tudengina Tartu Descates'i Lütseumis, põhiliselt aga Tartu Tamme Gümnaasiumis.

Kuidas teile Tallinna Reaalkool meeldib?

Huvitav on, akadeemilisem kui tavakool.

Miks te just füüsikat õpetate? Kas meeldib?

Meeldib? Muidugi, ma armastan füüsikat!

Aga perekond?

Mul on tore vanem õde ja vanemad; sõpradega on ka lähedane suhe.

Rebeka Põldsam

Sõrmusteklubi sai jälle suuremaks

Reedel, 23. novembril oli 123. lennu sõrmustepidu.

Kella seitsmeks kogunes Glehni lossi pimedasse saali sõrmuseid saama pisut alla saja kahekümne kolme õpilase ja õpetaja. Varsti võeti ringi ja hakati, nagu tseremoonia ette näeb, tooste ütlemata.

R-tähega hõbedane sõrmus oma nime ja lennumbriga on üks silmapaistvamaid Reali sümboleid.

Meil on vedanud, et saame rääkida sõrmustepeost täiesti avalikult, ilma et meid ähvardaks repressioonid. Kümnete aastate eest, kui Eesti oli nõukogude võimu all, oli sõrmuse kandmine, tseremooniast rääkimata, rangelt keelatud. See aga ei tähenda, et traditsioon oleks läbiviimata jäänud – sõrmuste saamise rituaali peeti sel ajal “põranda all”.

Traditsioon sai alguse 1939. aastal, juba sel ajal peeti tseremooniat pimedas ruumis ja oluline oli teavet

tseremoonia kohta võimalikult vähe levitada.

Nõukogude okupatsiooni ajal keelustati kooli märgi kandmine. Nii ei jäänudki muud üle, kui teha salaja sõrmus.

Punkt Reaalkooli sümboliseeriva märgi alaosas – mõistatus paljudele on tekkinud esimeste sõrmuste valmistamise praagist ning alles hiljem on hakatud selle kohta seletusi välja mõtlema.

Pärast tseremooniat oli pidu, mis kestis varahommikuni. Peo jooksul võisid kõik tunnetada, kuidas side lennukaaslaste ja kooliga on jälle tugevamaks saanud.

Niisiis - kandkem sõrmuseid austuse ja uhkusega!

Rebeka Põldsam

124. lend mütsistatud

Kooli juubelinädal oli lõpule jõudmas. Tol reedel, 29. septembril oli meid veel ees ootamas sünnipäeva aktus ja kogu kooliperega ühine tordi söömine. Enne veel aga pidid värsked gümnasistid pähe saama oma kauaoodatud koolimütsid.

Peale neljandat tundi oli garderoob kümnedike sigimist-sagimist täis. Ükshaaval hakati ka tasapisi juba kooli ette kogunema. Nii me siis ootasime seal koolimaja suure ukse ees, mitte küll kaua, aga siiski ootasime. Meeleolu oli rõõmus, õhk täis ärevust. Ja ühel hetkel oligi märkamatu hakanud kümnedate klasside õpilastest koosnev pudirida liikuma “Reali Poisi” poole. 10 A klass kõige ees, nende järel 10 B ja kõige lõpus astus 10 C oma täies koosseisus.

Poisi juurde jõudnud, rivistusime korrapäraselt selle ümber ja jäime pinevas vaikuses ootama lugupeetud direktori Gunnar Polma ja huvijuhi Piret Otsa sõnavõttu. Nii nad siis rääkisid meile Tallinna Reaalkooli pikaajalistest traditsioonidest, nende

säilitamise olulisusest ja kõigest mustust vajalikust, mida üks täisväertuslik reaalikas teadma peab. Kõned ei veninudki väga pikale. Üsna varsti jõudis kätte hetk, mil klassijuhatajad pidulikult igale õpila-sele Tallinna Reaalkooli mütsi pähe asetasi. Müts on must, kuldse sakiga - ilus, väarikas ja väljapeetud.

Kui igaüks oli oma uhiuue uhke mütsi kätte saanud, pani direktor meile veel viimased sõnad südamele ning võisime hakata taas kord pudiridas tagasi koolimajja liikuma.

Kogu mütside jagamise tseremoonia oli veidi aukartust, kuid ka ühtekuuluvus- ja uhkustunnet äratav. Hiljem sel päeval oma musta, kuldsete dekoratsioonidega Reaalkooli mütsiga tänaval kõndides tundsin üllatavat uhkust, olles Tallinna Reaalkooli õpilane.

Matleen Makko

Gümnaasiumimuljeid reaali “veterani” vaatenurgast.

Kas just arvata, et gümnaasistina maitseb toit paremini või hakkab vein kergemini pähe, kuid midagi on ometigi teistmoodi. Gümnaasiumi ego on meis arenema hakanud.

Veidi statistikat ehk ülevaade hetkeseisust:

Põhjusteta puudumisi: 8

Järeldõid: 2

(Mahamagatud) perioodilõppe: 1?

Ilmselgelt on alanud keskkool, viimane proovietapp enne elluastumist. Kahe kuu jooksul tekkinud esmamuljed kaovad ära harjudes.

Esialgul mulle tundus, nagu kaasneks gümnaasististaatusega mitmeid formaalseid üritusi, kus erinevalt põhikoolist, kes koju saadeti, tuli gümnaasistidel kohal viibida. Leida entusiastlikku nägu aktusesaalist, on palju raskem kui kas või hallist koolipäevast. Kuid hetkel, mil jagati kätte kuldse siksakiga mütsid, sain mõnuga nentida, et meid pühendatakse reali auväärts traditsioonidesse, seekord (lõpuks ometi!) mitte pealtvaatajatena vaid osalejatena.

Samuti soovin kummutada müüdi, nagu oleks vanadel reaalikatel koolis kergem kui uutel. Vana reaalikas on väljatõrjumisohus uue, parema, õpikumilisema ning üldse multifunktsionaalsema reaalika poolt, kes on meie matemaatikakeskuses keskkonnas üles näidanud erakordset kohanemisvõimet. Teadmisläbimise rebaste olemusvõitlus on alanud.

Õpetajate ning vanemate koolikaaslaste (k.a. kibestunud üheteistkümnendikud, kel veel oma retsimine meeles on) mõistmine ja toetus rebaste suhtes on senini väljendunud sõbraliku irooniana nagu ikka.

Õppetöö jätkub enam-vähem samamoodi, valus tõde, et gümnaasiumis ei saa enam viisi kokkuvõtete läbilugemise eest või et füüsika on loominguaine, on juba saanud.

Gümnaasium annab meile põhja elluastumiseks, kuid mulje, mis jääb meile keskkoolist, on meie endi teha.

Anu-Ella Puusepp

Rebane, kiletatult ja küüslauguga, palun!

Oli esmaspäev, oli kolmteist, algas Reaali rebastenädal. Ei osanud midagi oodata. Loomulikult oli väike ärevus hinges, kui hommikul koolimaja ukse avasin, aga eesootavast ei teadnud midagi.

Kuid siis kostis kõlaritest, et järgmisel vahetunnil kogunevad rebased aulasse. Pisut hirmuga, aga enamjaolt huviga suundusimegi saali poole. „Istuge maha!” – kuuldu mikrofonist. „Saab tehtud,” mõtlesin. Märkasin neid uudishimulikke kaasõpilasi kolmanda korruse rõdult alla vaatamas. Tundsin end kui kala akvaariumis, aga mis seal ikka. Loeti ette millisesse gruppi keegi kuulub. Mina olin kümnendas, töötas tulla huvitav.

Esimene päev möödus suhteliselt kiiresti, midagi erilist ei juhtunud. Osad said endale laheda või naljakad kostüümid, aga see oli ka kõik.

Rebaste laul kooliraadios, naisekandmine

Kolmapäevast jäi enim meelde ehk naisekandmine, mis toimus aulas. Poisid, kleidid ja seelikud seljas, jooksid uljalt, tüdruk ülal, saali teise otsa ja tagasi. Olid nii mõnedki kukkumised, aga see käib asja juurde.

Neljapäeva teisel vahetunnil juhtusin kolmanda korruse rõdult vaatama, kuidas poisid all aulas tantsu vehkisid. Ausalt öeldes oleks midagi lahedamatki ehk oodanud, aga palju sa ikka ühelt rebaselt nõuad. Päeva jäi ilmestama ka söökla supi kõrreaga söömine. Nii mõnigi üritas kuskilt lusikat hankida, aga see lõppes alati konfiskeerimisega. Tegelikult oli see iseenesest lahe mõte.

Kauaoodatud/kardetud ristimine

Kogu reedene koolipäev möödus rahulikult, isegi liiga rahulikult. Teadetetahvilt võis lugeda, et kell kolmveerand kuus õhtul pidid rebased kogunema kooli staadionile. Olin kuskilt kuulnud, et teatevõistlused olid plaanis. Jõudsingi siis kohale, pisut enne õiget aegagi, peale minu ja veel mõne inimese polnud seal kedagi. Alles natukese aja pärast tuli suurem osa rahvast. Umbes kuue ajal algaski teatevõistlus – otsmik maast püstise toika vastas, kümme tiiru ümber enda ja siis abiturienti poole jooksu! Oh jah, oli see alles vaatepilt. Raske on seda sõnadesse panna. Ise ma esimese hooga muidugi kukkusin, aga lõpuosa läks juba kiiresti. Oligi aeg siseneda pimedasse, küünaldega valgustatud koolimajja.

Majas sees toimus igasuguseid huvitavaid asju, millest pooltest ei hakka siin rääkima. Niipalju võin uudishimulikele öelda, et pidime sööma ära küüslaugu küüne, vahetama kaasrebasega riided, ebanormaalselt häälitsema, mingit rõvedat leivavärki jooma, mille kohta keegi küsis, et kas see on koolisupijääk. Sai ka tikutopsi lükatud, treppidest roomatud, muna läbi pükste aetud, banaani söödud, lauldud, mündimängu ja mõrvarit mängitud, osad rühmad tegid ka mingit kalaga tantsu. Lõpetuseks kiletati mind lihtsalt ära. See kõik oli retsi osa.

Järgnes rebaste aktus aulas, mida austas oma kohalolekuga ka Reaali Vaim. Kõik rebased pidid Vaimu kätt suudlema. Kui see tehtud, kordasime eeskõneleja järgi vannet ning nii saidki 124.lennu rebastest täieõiguslikud Tallinna Reaalkooli gümnaasistid.

Hiljem trolliga koju sõites hoidsid enamus kaasõitjaid minust eemale. Huvitav, kas asi võis olla söödud küüslaugus või toidukilest seelikus? Igatahes oli tegemist vägagi meelde jääva sündmusega.

Laura Limperk

ja poistetants

Meid, rebaseid ootas ees teine päev. Kuulutusel olin lugenud, et täna toimub karaoke – oh seda lõbu, mis meile osaks pidi saama. Hommikul mingil vahetunnil kohtasin ma lõpuks ka oma abiturienti – see jäi selle nädala jooksul ka peaaegu viimaseks, aga haigused käivad ikka mööda inimesi, mitte mööda kive ja kände. Sai mängitud ringmänge ja tantsitud rühmaga kankaani, aga siis jõudis kätte kauaoodatud karaoke. Mida see endast täpselt kujutama pidi, ei teadnud. Mind lihtsalt saadeti REKi ruumi, kus, oh üllatust, ootasid mind ees mitmedki kaasrebaseid. Laulsime nii mõnega toreda laulu ja naeru oli väga raske kinni pidada. Kuulduste järgi oli päris hea olnud. Õpetajad õnnistasid meie rebastenädala teisipäeva loomulikult paljude töödega, aga rebane ei virise. Ahja, rühmajuhitidelt olin ülesandeks saanud õpetajalt allkirju oma pluusi peale koguda – geniaalne. Ja need kostüümid, kostüümid, kostüümid...

PÄEV ÕPETAJANA

5. oktoobri hommikupoolikul seadsin sammud väikese maja poole. Sisenenuna küsis mult keegi, kas ma tulin käsitöösse, öelnud oma tegeliku eesmärgi, saan vabalt edasi tegutseda. Koos paralleelklassi Kristiinaga olime sel päeval 3.B klassi õpetajad. Esmalt siirdusin õpetajate tuppa lastele materjale paljundama, sest ega nad siis tervet päeva niisama ei saa istuda. Klass osutus küllaltki korralikuks: häält eriti tõstma ei pidanud ning puht temaatika pärast kaasa võetud vile leidis vähe rakendust. Tundus tõesti, et nad pidasid meid kaht õpetajateks. Tohutult kena üllatus oli see, et mõned väikesed olid viitsinud meile kaarte teha ning üks tüdruk kinkis lille ka.

Eesti keele ja matemaatika tunnid möödusid peamiselt ülesandeid lahendades ja tõestust leidis fakt, et kõik lapsed on erineva võimekusega. Õnneks leidsid siiski kõik tegevust ning igav ei olnud vist kellelgi, vähemalt vastati enamasti, et too päev oli veidi huvitavam kui teised koolipäevad. Raskeim oli anda inglise keele tundi, sest see oli koht, kus me pidime kaheks rühmaks jagunema ning tegelema juntsudega kumbki eraldi. Kui juba poolt klassi on natuke raske korraga üksi ohjata, siis terve klass tundub võimatu, ent kuidagi saavad õpetajad sellega ju siiski hakkama.

Viimane tund oli kehaline kasvatus, ent ilmaga meil eriti ei vedanud: aegajalt tibutas veidi, aga me pidime õues olema. Ka lapsi häiris sadu, paljud kurtsid, et juuksed saavad märjaks ja nad võivad külmetuda. Tunni lõpuks olidki peaaegu kõik tüdrukud läinud sisse vihmavarju samal ajal, kui poisid staadionil jalgpalli mängisid.

Päevast väikestega jäid mulle ainult positiivsed mälestused.

Kuuendaks tunniks suundusin ma surude majja, sest väikestega oli ju ainult 5 tundi olnud. Klassiõed haarasid mu kohe füüsilikasse abiõpetajaks ja nii ma siis käisingi kahe klassi vahet. Sellest vaid niipalju, et kui 7. klass tõesti tegi oma labori korralikult ära, siis 8. klass otsustas peaaegu täies mahus tunni jooksul klassist lahkuda. Kahju, et nad ei soovinud noorte õpetajate püüdele vaatamata tunnis korralikult kaasa teha, kunagi on nad tõenäoliselt ju ka ise samas seisus. Päeva lõpp on kõikidele kohalolnutele teada.

Vot selline oligi minu päev põhiliselt siiski algklassiõpetajana.

Katre Annert

OMALOOMINGUT GÜMNAASIUMIST

Minu keemiline armastus

Kallile Astaadile

Etanooli mured matan
Metanooli ma ei karda
Kolesterooli piir kõrgub taevas
Propaan-1,2,3-triool – vaevalt

Seni maani inertne olen olnud
Passiivne kui mõni siirdemetall
Ole mu puuduv elektron
Täiusliku okteti moodustame

Olen elektrofiil
Oma tühja orbitaali pakun
Ole mu nukleofiil
Armasta end ja armasta mind vastu

Vesiniksides minuga moodusta, palun
Neist süsiniksidesimeist on mul küllalt
Kaua ma seda enam ei talu
Melanhoolia, mu Jumal, tapa mind üllalt

Koos poleks me mõni ioon
Kovalentne side valdaks meid
Kas oled saatuse spioon,
Mu armas loodusneid

Naatrium olen, ebastabiilne ja kuum

Ole mu vesi, rahulik ja tasa
Koos kired vallanduvad me suul
Eraldub energia, tuleleegid taga

Kui alkohol, upun sinusse piiramata tult

Hüdros oled sina, hüdrofiil mina
Igavesti armastan sind siiralt
Ainuke, kes ei tea, oled sina

Põletab kui konts. väävelhape
See armastus, see magus vale
Mu süda vedelas lämmastikus kinni
Üks õrn puudutus ja ei armasta enam kunagi

***

J.F.

Kivist külaline

Nii haledalt üritan
olla, mida ei ole
üksindus mind saadab
olen nii kole

Puudutusi igatsen tähtede taustal
Tähelepanu ihkan kas või vaid hetkeks
Ostja olen Armastuse laadal
kuid raha ei jätku isegi ülelinnaretkeks

Mu naiivsus närbub iga momendiga
silma kirjalikkus suurimaks vaenlaseks ja sõbraks
Olen peaaegu nagu Don Juan, ühe erinevusega
ei suuda naise pilkugi pöörata endale korra

Mu heatahtlikkus kasutab mind ära
ahistab, vägistab, aegamisi tapab mind
Kadumas, hääbumas on mu seesmine sära
pole midagi muud kui puuristatud lind

Oi Jumal, aita mind, palun
saada mu juurde Armastuse ingel
sa ei kujuta ette, kui palju on valu
sa ei taju, kui palju on pingeid

Pimedusest saab valgus
ilmub silmapiiril määratu kogu
tõmbab mind enda poole kaugusest
tunnen end kui kõige hapram pilliroog

Kired möllavad kaootiliselt
osavast saab hull, tobust geenius
Ingel küsib enda arust retooriliselt:
"Kas mind oled oodanud siin jumalikus valguses?"

"Tulge nüüd, härra Taruk ootab teid"

J.F.

Mida õpetajad on öelnud:

Kristi Koit

„Õpilasega peab käituma nagu loomaga – tekitad silmsideme, siis ta enam ei võdise.”

„Taavi jää vait, muidu ma lasen tule avada” (aknast möödus just enne seda 4 hävitajat ning enne seda 3 helikopterit, kuninganna oli külas)

„Teades teie luuserlust valmistasin ma midagi muud ka ette” (selle peale, et poolel 12A-l jälle kodune töö tegemata.)

Aive Pevkur

„Platon ajab hullu juttu, aga mitte nii hullu, et see ei võiks tõene olla.”

Toomas Reimann

„Vahepeal võtsin ühe õekese rajalt maha, kes Pirita kloostri poole sõitis.”

Poistele „Tuleks üks kord elus huulepulk kätte võtta ja vaadata, mis siis saab...”

Pent

„On olemas hädavale, vale ja statistika.”

Vaike Jüriloo

12. klassile „See on mõiste, mida te vist veel ei tunne – sobriety.”

Toomas Toomra

„Vanuseline jaotus peaks olema: titt, tatt, pätt, peer, penskar, geront.”

Heli Ahuna

“Kui suur oli Eesti inimkaotus II ma-s? õpilane: “Üks kolmandik?” Ahuna: “Ei rohkem! Üks neljandik.”

Armastus kooliseinte vahel?

Üle-eelmisel kooliaastal ilmus koolilehes antud teemal juba sarnane artikkel, aga kuna vahepeal on juurde tulnud uusi õpilasi, siis on üsna loomulik, et paljud (siinkohal pean eelkõige silmas gümnaasiumiõpilasi) ei ole seda lugenud.

Koolis ringi käies võib siin-seal koridori peal märgata kokkukleebitud paarikesi, kes innukalt oma tundeid üksteisega ja kogu ülejäänud kooliga jagavad. Kas siis tõesti on vaja kõigile näidata, et oled leidnud endale selle „õige” ja nüüd ei suuda enam kuidagi tsiviliseeritult käituda?

Tihti hakkab silma, et noored armunud käituvad nagu väikesed lapsed,

a`la stiilis „kisun patsist ja kõdistan”. Siinkohal tasuks mõelda sellele, milleks on algklassid eraldi majas. Üks on muidugi ruumiküsimus, aga ilmselt peitub põhjus ka selles, et tahetakse luua koolimaja peahoones veidi akadeemilisemat õhkkonda kui seda võimaldavad alles kooliteed alanud õpilased. See abinõu aga ei teeni oma eesmärki, kui gümnaasiumõpilased ise langevad esimese klassi tasemele. Ma ei taha väita, et oma tunnete, eriti positiivsete, väljendamine on igal juhul halb, lihtsalt tuleks mõelda koha sobivusele.

Minu arvamus avaldamise ajend on see, et paarikesed häirivad

kaasõpilasi. Ükskõik kas siis isiklikel või eetilistel põhjustel või sootuks puhta kadeduse pärast, vahet pole, fakt on see, et häirivad. Olen antud teemal vestelnud mitmete koolikaaslastega ning suur enamus neist on väljendanud oma vastumeelsust. Seega loodan, et kõnealused mõtleavad natuke järgi, enne kui jälle ennastunustavalt kolmanda korruse samaste vahel õrnutsema hakkavad. Katsuge üle olla ainult kallimale mõtlemisest, tema keha. Proovige vaadata end kõrvalt, nagu see teistele paistab!

Greta Roosaar

Reaali Poiss otsib uut peatoimetajat!

Oodatud on ka kõik, kes meeskonda tahavad kuuluda! Kui oled asjast huvitatud, võta ühendust õp Kristi Koiduga

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr. 2 (66) Oktoober-detsember 2006

vastutav väljaandja
kirjutajad

küljendaja

Annika Tiko, 12a
Rebeka Põldsam, 11c
Matleen Makko, 10c
Janika Leisalu, 12b

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-12 lehekülge ning on tasuta.

Veebileht: <http://rp.real.edu.ee>

Ühendus: reaali.poiss@real.edu.ee